

Το πανηγύρι της Αυλώνας, ο Σύλλογος και ο «Σεβασμός στην Παράδοση»

Είχε κλείσει η ύλη της εφημερίδας όταν έλαβα το κείμενο του Αμβρόσιου. Έτσι δεν δημοσιεύτηκε στο φύλλο της 12 Αυγούστου. Ωστόσο κρίνω σκόπιμο να δημοσιευτεί σήμερα που γνωρίζουμε και τα «αποτελέσματα» του πανηγυριού που πρώτη φορά οργάνωσε επίσημα ο Σύλλογος Αυλωνιτών.

Κατ' αρχήν συμφωνώ με την πρωτοβουλία να αναλάβει την οργάνωση του πανηγυριού ο Σύλλογος, αφού η «κοινοπραξία» των καταστηματαρχών εδώ και πολλά χρόνια δεν «περπάτησε» αρμονικά με αποτέλεσμα το πανηγύρι είτε να γίνεται... χύμα στο κύμα, είτε να μη γίνεται καθόλου.

Συμφωνώ με την παρουσίαση του Αμβρόσιου για την Παράδοση και το Έθιμο, καθώς και τις πληροφορίες που δίνει για το κατά καιρούς «δίλημμα» του Συλλόγου να παρέμβει στα κοινοπρακτικά των καταστηματαρχών για το πανηγύρι. Άλλωστε ο Σύλλογος και τότε και τώρα δημιουργήθηκε για να δίνει και όχι να παίρνει από το χωριό. Υπό αυτή την έννοια και αφού πλέον οι καταστηματάρχες δηλώνουν αδυναμία διοργάνωσης του Πανηγυριού, η παρέμβαση του Συλλόγου στη διοργάνωση του έχει και την έννοια της προσφοράς στο χωριό. Με αυτό ως δεδομένο θεωρώ επιτυχή τη φετινή διοργάνωση, παρά τις όποιες αδυναμίες, που σαφώς και μπορούν να διορθωθούν στην πορεία. Στο θέμα βέβαια που βάζει το μήνυμα της αφίσας: «Με σεβασμό στην Παράδοση», θα μπορούσαμε να πούμε ότι παρά την προσπάθεια δεν υπήρξε τέτοια προσέγγιση, για αντικειμενικούς λόγους. Ωστόσο μπορούμε να πούμε ότι το φετινό πανηγύρι ξέφυγε αρκετά από τα υπόλοιπα λόγω, κυρίως ποιότητας της ορχήστρας αλλά και του προγράμματος. Είχε σωστό ήχο, δεν είχε τραγουδιστικές ακρότητες, ενώ έλειψε και η κακή συνήθεια της «παραγγελιάς» για χορό με όρους επιδειξιμανίας, νεοπλουτισμού ή αλαζονείας. Ήταν γλέντι για όλους και συμμετοχή στο χορό δεν είχε «κριτήρια» οικονομικά, κοινωνικά και όποια άλλα.

Θεωρώ σημαντικό ότι έλειψαν από το φετινό πανηγύρι οι ηχητικές ακρότητες, οι αισθητικές ακροβασίες και οι παρακμιακές καταστάσεις στην ορχήστρα, αλλά και στο χορό. Και κάποιες μικρές «παραεκτροπές» κατόπιν επιθυμιών μπορούμε να πούμε ότι δεν ενόχλησαν, παρ' ότι μπορούσαν και να αποφευχθούν.

Στο οικονομικό εγχείρημα τώρα. Πληροφορήθηκα ότι η εκδήλωση «βγήκε» οικονομικά και υπό προϋποθέσεις θα μπορούσε άνετα να καλύψει και ζημιές από προηγούμενη εκδήλωση. Ωστόσο η επιτυχία μιας εκδήλωσης με χαρακτήρα λαϊκό που διοργανώνει ένας Σύλλογος δεν εξαρτάται πάντα από το οικονομικά. Αν όμως η εκδήλωση διοργανωθεί καλύτερα και υπάρξει ένα όφελος πάλι για τον κοινό σκοπό θα διατεθεί,

οπότε και πρέπει να επιδιώκουμε το μέγιστο εξασφαλίζοντας ότι δεν θα υπάρξει έλλειμμα και το όποιο κέρδος καλοδεχούμενο.

Ξεκαθαρίζουμε, λοιπόν. Παραδοσιακό πανηγύρι δεν υπήρξε ούτε υπάρχει υπό την στενή έννοια, όχι μόνο στην Αυλώνα αλλά πουθενά. «Τα πάντα όλα» είναι παραλλαγές ή προσπάθειες προσέγγισης προς κάποιες πτυχές της παράδοσης, την οποία όταν δηλώνεις ότι σέβασαι είναι καλό γιατί δεν απομακρύνεσαι πολύ από αυτή, τηρώντας όποιες πτυχές καταφέρεις. Είναι σαφές ότι οι πρόγονοί μας δεν διασκέδαζαν έτσι, αλλά δεν θα μπορούσαμε να επιστρέψουμε κι εμείς στα στοιχεία εκείνου του πανηγυριού. Μας εμποδίζουν τόσα πολλά και μας χωρίζει μεγάλος χρόνος. Το να προσθέσουμε όμως με θετικό τρόπο κρίκους σε μια αλυσίδα που πάει πολύ πίσω στην ιστορία και την παράδοση είναι σημαντικό. Ίσως να είναι σημαντικότερο αν κάποια στιγμή επιχειρηθεί μια προσπάθεια «συντήρησης» κάποιων πρώτων και σημαντικών κρίκων αυτής της αλυσίδας που μας συνδέει με το παρελθόν. Μια πιο συστηματική δηλαδή προσπάθεια αναβίωσης πτυχών της λαϊκής μας παράδοσης. Κάτι δηλαδή σαν «παραδοσιακό ένθετο» στην κάθε νέα διοργάνωση του πανηγυριού. Άλλωστε τώρα στα πανηγύρια η νύχτα είναι μακριά και ευχάριστη. Αν την κάνουμε και λιγότερο μονότονη θα ήταν ευπρόσδεκτη απ' όλους και δημιουργική για το Σύλλογο και την Αυλώνα. Θετική ήταν η παρουσία αντιπροσωπειών από άλλους Συλλόγους και κατοίκους των χωριών με ευδιάκριτο τρόπο, όπως και η προσφορά όσων βοήθησαν καθ' οιονδήποτε τρόπο το Σύλλογο στη διοργάνωση του Πανηγυριού.

Καλή αρχή, λοιπόν, στη διοργάνωση του Πανηγυριού της Αυλώνας και χρόνο με το χρόνο πιο δημιουργικές και με νέο περιεχόμενο εκδηλώσεις, τις οποίες είμαι βέβαιος ότι θα στηρίζουν οι νέοι, οι οποίοι «διψάνε» και για το αυθεντικό λαϊκό γλέντι, παρά τα όσα τους καταλογίζουν για ξενόφερτους τρόπους ζωής και διασκέδασης. Αυτό είναι ένα διαχρονικό «παραμύθι» που λανσάρουν συντηρητικοί για να σνομπάρουν τους νέους, που πάντοτε – εξ αντικειμένου – ήταν πιο προοδευτικοί και απελευθερωμένοι από ταμπού και αγκυλώσεις.

Η «επιστροφή στις ρίζες», κυρίως των νέων, συντελείται στις μέρες μας με ταχύτερους ρυθμούς, ελέω και της οικονομικής κρίσης. Ας τη διευκολύνουμε όλοι ουσιαστικά και ειλικρινά, δίνοντας περιεχόμενο και ευχάριστες διεξόδους στη ζωή του χωριού τα καλοκαίρια και όχι μόνο... Δυνατότητες υπάρχουν, αρκεί να αξιοποιηθούν δημιουργικά και καλοπροαίρετα από το Σύλλογο, την Κοινότητα και όσους έχουν τη δυνατότητα να συμβάλλουν σ' αυτό καθ' οιονδήποτε τρόπο.

Καλαμάτα 17 Αυγούστου 2013

Θανάσης Τσαμούλης

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΦΩΝΗ στις 19/8/2013